

Ivanka Božović

Slobodan pad

(1989-1995)

CIP - Каталогизacija y publikaciji
Nародна библиотека Србије, Београд

821.163.41-1

БОЖОВИЋ, Иванка, 1966-

Slobodan pad : (1989-1999) / Ivanka Božović.
- Beograd : imPress, 2015 (Beograd : Kaligraf). -
81, 51 str. ; 21 cm

Nasl. str. prištampanog teksta: Pesme da bi se dočekalo
leto : (1995-2000) / Ivanka Božović. - Oba rada štampana
u međusobno obrnutim smerovima. - Tiraž 500.

ISBN 978-86-915821-1-1

COBISS.SR-ID 218946828

Autor / Ivanka Božović
Naslov / Slobodan pad/Pesme da bi se dočekalo leto
Izdavač / imPRESS
Štamparija / Kaligraf
Tiraž / 500 kom
Urednik / Nebojša Aleksić

*“Ima časova kada sve što postoji
jeste u stvari samo jedan deo,
kad je svet samo slika obešena
na zidu neke sobe.”*

*Paul Valerie
(Poésie Brute)*

Čekanje

Postoji negde

pesma

čije uho

ima oblik

moga sna

i san šaru

moga srca.

Od njenog prisustva

u daljini

zvoone praporci

na mojim trepavicama.

*Nosio sam
neke slike
u sebi
Neke reči
nesparene.
Cvet u prozoru
kasnog leta.
Moj život sav
u otkinutim rečima.
Neke kotrljajuće
trenutke.
Perle očiju
na asfaltu sećanja.
Umesto plodova
stavljam ih
na hladne
jesenje grane.
Verujem
da sam živ.*

U godini povratka

1.

*U godini povratka
zasejao sam ruže
na belookom kamenu.
Čekajući da procveta
jato ptica
što će proleteti kraj mene
video sam
sebe sanjanog.*

2.

*U godini povratka
video sam korenje
što niče iz Sunca.*

*Ljudi su spavali
hladnim snom.*

*Samo se prašina
dizala put svetlosti.*

*Sanjao sam
da sam Vetar.*

3.

Sanjao sam da sam Vetar.

Noć je bila prostrana

i duga.

Tražio sam kamen

da zasadim

hladovinu svoga čekanja.

Kamenje me gledalo

svojim raznobojnim očima

nezemaljske lepote.

Svetlucavo kamenje,

kamenje što se rascvetava u prah,

kako reći im

da sam otišao zauvek?

Usporena opažnja

Stajao sam na golom kamenu

Sam i beznadan

Pod oklopom noći

Ključeva bajki

Nigde nije bilo

Vetar se valjao

Po umornom pesku.

Zaista

došao je čas

da zatvorim vrata

zauvek

svetu koji sam poznavao

jer došao sam

da uzmem

malo vina samo

a i ta reč

ne znači ništa

spram ovih nekoliko

kapi što mi pune čašu.

*Pojavila se
jednog jutra
sa očima ptice
i kljunom čekanja
uzaludnim kljunom
i uzaludnim jezikom
zvučnim kao magla
iz koje je nastala.
Ponela je sobom
čežnju
zlatne cipele
i par lepih reči
plavetnilo sveta
koji odavno
nije naš.
Bez nje
ovaj dan
samo je mrlja
sivila na horizontu
koga već (ionako)
nema.*

Nosila je senke na trepavicama.

*Kroz časeve koji nisu imali smisao za boje,
u vremenu dugih čekanja,
nosila je senke na trepavicama.*

*Kao jutro podne,
kao ćutanje svoj glas,
stopama neminovnosti i slučaja,
nosila je senke na trepavicama.*

*Kao ogledalo lik,
kao semenje plod,
nosila je, neposustajući,
senke na trepavicama.*

*Čekao ju je da se pojavi
po balkonima obraslim kišom,
na platoima tuđih gradova
i obalama nepoznatih mora.*

*Čekao ju je
ne bi li prepoznao
taj nezatni drhtaj izmaglice
pri jutarnjem susretu
u danima hinjene veselosti
i godinama što su proticale kao oblaci.*

*Čekao ju je, ne bi li je ugledao
u obećavajućem treptaju svetlosti duž autoputa
koji, uostalom, i ne vodi nikuda,
u hladnoj noći zvezda i iluzija.*

*Jer i ona sama nije ništa više
i ničega iza nje nema
no usamljeni šetač
izgubljen u ulici snova.*

Čudno je,
kako su sve stvari
koje nas dotiču
zapravo patetične.
Borhesova ulica
sa ružičastom kućom,
žena koja je umrla u čekanju
ne spoznavši sreću
a ne zaboravivši sasvim nadu,
čije se majušno zrno života
rascvetalo u Ništa,
Noah Ackerman
i koktel Margarita,
miris crnog luka
i otužni miris ljubičica
koji podseća na smrt,
blues
i gardenije Bilie Holyday,
ova ulica u mojoj glavi
što vetar je odnosi
sa usnulom prašinom.

*Sve je to
drugo ime za tugu
koju sanja
Veliki san svih ljudi
u neonskoj noći
izmišljene Vaseljene.*

*Gledala sam te
kako odlaziš
svakoga dana sve dalja,
cveće na stolu
podseća na tvoju senku
pogledom je sklanjam
u kutiju zanice.*

*Svakoga dana sve dalja,
muzika s radija
odvodi te odatode,
kad god pogledam u sumrak
vidim tvoje korake
u jesenjem vazduhu.*

*Zato dižem ovu čašu,
Tebi,
koja jesi ruža vetrova,
cvet u bespuću,
u nadi da ćemo se sresti
i da ćeš biti blaga
kao oktobarsko sunce
što se razliva tvojim stopama.*

Na reci

Stajali smo na gubilištu vremena.

Tamo gde se kaskade smeha

ulivaju u okeane beznađa.

Okruženi pažnjom nepoznatog jezika

čekali smo čas

u kome smisao napušta govor reči.

U milosti apsolutnog trenutka

neumorni zraci

žarili su kosu neopreznog rastinja.

Poslednja stonoga

davila se

u bunaru želja.

*Suviše sam ogorčen
da bih pisao o Suncu.
Ja, nesnishodljivi čovek
mesečeve naravi,
isuviše dugo hodao sam pustinjom
da ne bih znao
da su se godine i gradovi
razleteli kao ždralovi
i da nema ruke
koja će povući crtu,
nema ruke
koja će nacrtati izvor.*

Omaž tridesetim

*Sunce se neće
popeti dvaput
Ovuda prošli su
nojevi*

*i mesari i grobari
i slatko cveće muzike
samo je san
usnulog na javi sećanja.*

*Jer, vreme je zaboravljeno
i više se tu ništa
učiniti
ne može.*

Point break

Ona je jedina.

Ona je

Božanski vetar

vihorne pustinje.

Obilje u obilju.

Mogućnost izbora

između plavog i narandžastog.

Mogućnost

da se bude neko treći.

Dugo očekivana

vatra života.

Sloboda

nepraktičnog uporišta.

Sa mirisom snega

donosi je himalajski vetar.

Neki je zovu

Tačkom povratka.

Harmonija haosa

*U srećni čas rađanja istine,
običnog dana
kad ruže procvetavaju u jatima,
rodio se San
predodređen da bude svetlost.*

*Svetlost se poigravala
sa zrikavcima na istoku,
Sunce je izlazilo
u nepravilnim razmacima,
čitav svet
bio je jedna izmišljotina
bez vere
u magiju opsene.*

*Ja sam onaj
koji unatrag ide
tako
da svoj rep
ne raspoznaje.*

*Korenje mi
niče iz tragova
i šuma raste
ispred
umesto iza
mene.*

*Svoj put
posolio sam
vetrom
i u oku mi
zagasito sunce
od koga vazduh
miriše na jesen.*

Put

*Stajao je
predamnom
bled
i tanak
bez pogleda
bez obećanja
smrznut
kao lice zime
kao kapija
neizvesnosti
kao korak
kojim se okreće
i odlazi tamo
gde je tišina vedra
i san
bez snova.*

*Čekao sam
da se rodim
na putu između
dva doma
dva krika
dva ambisa.
U tom čekanju
prošao mi je
život sav.*

*Gde je sada
Valensija
i konji rasuti po nebu
dok duva ovaj vetar
bez prestanka
i moja tuga
nema počinak
kao ni Mesec
koji izgreva na nebu.*

Nepoznatom

*Dođi, o dođi,
da prestanem da budem
tugovanka na obrazu godina,
reka što hlapi,
so na raskršću,
put koji ne vodi nikuda.*

Tišina, čekanje

*U vrelini noći
gledala sam
kako
vazduh treperi
na rubovima doline.*

*Pomislih,
on se neće
vratiti
nikada.*

Plava pesma

*Ona hoda
nogama po zemlji
i s glavom u oblacima.
Kosu češlja vetrom
a srce čekanjem.
Njeni koraci
plave se
u noćnom vazduhu.*

*Imala je
oči namazane crveno.
Njena boja bila je boja snega.
Nije marila za sopstveno telo.*

*Radije je živela
među brezama
i oblacima.*

*Smatrali su je
racionalnom.*

To bi bilo sve.

O njoj.

Imam

tri ruže

i tri želje

kojima ne znam

ime.

Ostavljam ih

zato

neka mirišu

na junskom vazduhu.

Slika

*Njena svetlost je
svetlost sumraka
utopljenog u more
nepoznatog zaliva.*

*Očima izgubljenog posmatrača
tražim je
sa stepeništa
jedne ruševne zgrade.*

*Ogledajući se
u varljivim bojama uspomena
nalazim samo
ruže sa zapada,
Tišinu
ili čekanje života.*

*Živeo sam
na Zapadu.*

*U iluziji
večite potrage
gnezdile su se
ptice
po meandrima
Čekao sam
dan
koji će smeniti noć.*

*Sve
što se moglo reći
već rečeno je.
Zato ostavljam
ovu Suzu
ovaj Hleb
ovu Nadu
da zru
na suncu
večitog čekanja.*

O rečima

Volim reči,

Puštam ih,

neka padaju kao kiša.

*Ova prašina
i ove reči
mogle bi biti
samo zvezde
u nekom polju suncokreta,
neke đinđuve
neke potkovice
na sasušenim putevima letnjim,
neki san
koji nije ni sećanje
ni trava
a podne čini mekšim
u očekivanju oluje.*

Reči

*Reči blage,
reči besmislene,
reči kojima se dočekivalo jutro
u godinama praznim kao odjeci,
reči dobrodošlice,
reči pokajanja,
reči što ih je čekala jedna žena
poslednjeg dana
u poslednjem sutonu,
reči utehe,
lažljive reči,
svakoga dana kupamo se
o Heraklite,
u ružičastoj reci sećanja,
reči odlazaka,
suprotstavljene reči,
ovo leto postalo je pretvruće
za ovu usamljenu planetu,*

*reči ljubavi,
reči nepristajanja,
u lepljivom vazduhu vidim Afroditu
kako izranja iz božanskog peska,
reči osude,
zaboravljene reči,
da bi se napisala ova pesma,
da bi se reklo Dobro jutro,
da bi se znalo da je kraj.*

Poezija

Ove reči

sakupljam

sa bunjišta vremena.

U ušima

moja davna slika

smeši se

nemušt看 osmehom.

*Glas putuje.
Prenosi ga vazduh,
žice, sateliti.
I sve to
da bi se reklo
Zdravo
ako se ima
kome
da kaže.*

*Postoji nešto
što se ne može reći.
Jer skriveno je
u vlatima trave
u zelenom boru
na mom dlanu
sa koga kaplje
kiša.*

Obična pesma

*Ovome se
ništa ne može
ni dodati
ni oduzeti.
To su samo
reči obične pesme
Mesec od hartije
što svetli
iznad moga uzglavlja.*

Kombinacija

neobjavljen oglas

Htela bih

da napišem pesmu.

Da li neko

Zna

kako poređati reči?

Pesma

*Ova pesma nema početka
nema mere
nema ukusa
na nju nije utrošen
ni jedan dinar.*

*Ona ne zna
da je plavo ljuto
narandžasto gorko
da dan ima oči na leđima
i Sunce metalnu glavu
što sija na steni.*

*Dok smišljam
njen uzaludni kraj
o lutanju kroz prostor
o slavlucima pobeđe
gledaju na me
izgubljene reči
što vise sa plafona.*

*Ne mogu
da napišem ovu pesmu.*

*Jer postoje
stvari o kojima se čuti.*

*Skrivene
iza nemuštih reči
bubnjaju
u mojoj glavi.*

*Kroz moju ruku
i olovku u njoj
pišu moji preci.*

*U lakom tragu
što odmiče belinom
vidim ih
smeše se iz beskraj.*

Reči

su lepe

i često

suvišne.

Čini mi se

ponekad

da bi se samo moglo reći

Oblaci su na nebu

da se napiše

pesma.

Manifest

*Pisci se diče
uzaludnom erudicijom*

*Trava je
zelena
i mrak
pada nad Beogradom*

*Plavo je
zelenije od žutog
piše
na obližnjem zidu.*

Odgovor

Neko mi je rekao:

Ti uopšte

ne umeš da pišeš.

Ima

istine u tome.

Cvet

Čovek

i Pas

trče ka meni

po belom papiru.

*Dugo već
opčinjava me
jedna tajna.*

*Kako od reči svih
pronaći one
koje su muzika lišća
na jesenjem vetru?*

*Između svih
pravih
i svih pogrešnih
reči
bira sam
one
čija je senka
zlatna hartija
po kojoj
svetlost šara
na obližnjem zidu.*

*Sada
ništa više
nemam
da kažem.*

*Sklapam knjigu
zatočaram vrata
i gledam svoj odraz
kako me napušta
u ogledalu.*

Sve i ništa

Iluzija

*Bilo bi najbolje
umreti zajedno
u nekom polju
koje je trava
pesma ili san
ili neka od onih lepih reči
koje zamenjuju
crv
noć ili kraj
kao što vetar
izmišlja ulice
pokrivajući ih
finim peskom.*

O izvesnosti

*Jedino
što je sasvim izvesno
je zaspati u travi
dok se kost
rastapa
u zeleno
i pogled
u cvet
kojim život
miriše na smrt.*

O obmanama

Emma Bovari

traganje za srećom,

Romeo i Julija

per sempre,

para siempre,

zauvek...

I. A. je napisala

Samo smrt

traje zauvek

devojčice.

Ono najbolje

što ti mogu dati

je San.

Polje žuutog cveća

san o sreći.

Plavo u pogledu

san o ljubavi.

Ptica u oku

san o Snu.

Ljudi žive

Ljudi umiru

Zbog Snova.

*Na slici
dvoje ljudi
zagrljeni
na nekom mostu.*

*Oni
ne postoje više
kao ni to leto
kao ni Aleksandrijska biblioteka
kao ni Karlo Veliki
kao što ne postoji
ni cvet pokraj puta
slučajno živ
u mom sećanju.*

*Sve to znam
iako na slici
prepoznajem sebe.*

*Sklopi oči i pusti
da srebrna kiša
pada po tebi,
umesto srebrnih konfeta,
cveća
i poljubaca,
umesto kiše
koja nas je mimoišla
na autoputu 75E,
seti se
klikera i kamenčića
našeg detinjstva,
umesto svih ovih
eksera,
bubašvaba i gmazova,
sklopi oči i pusti
da srebrna kiša
pada po tebi.*

Recept

Dve do tri godine čekati sneg.

Češljati se Vetrom.

U levo jutro

na desni dlan staviti ogledalo

i pogledati se iznutra.

Osmehnuti se.

Da iz osmeha poraste trava.

Otići sa sobom.

Ovo ne upražnjavati često.

*Za one
koji nikada neće
gledati isto nebo
piti iz iste čaše
sanjati isti san
neka ova kiša pada
kao zajedničke suze
očiju što se neće sresti.*

*Za ovu kišu
nema prošlosti
ni budućnosti.*

*Tamo gde pada
Walt Whitman i ja
postajemo trava.*

*Tišina
spava
u mlakom
vazduhu.
Nedelja se
cedi
gusta
iz jesenjeg neba.*

Mislim

o stvarima

ozbiljnim.

Krov se crveni

spram plavog

neba

Sunce se meškolji

u večitom

snu.

Važno

Važno je

Znati

Da je nebo

Plavo

Zeleno

Da je lišće

Plavo

Crveno

Da večnost plava

Crvena

Zelena

Prolazi

Kraj nas.

Ne pišem

Ne govorim

Ćutim

Na Suncu

vetar zri

Crvena krv

struji u brezama

Vazduh je zelen

i mek.

*I šta bi se
sada
moglo reći
Nebo je plavo
i senke
igraju večnu Igru
na sceni
koja je sama
glavni glumac.*

Lice

posmatra

svoj odraz.

Zarobljen

neumitnom

simetrijom

smeši se

nemogućem

sebi.

O savršenoj simetriji besmisla

Ići.

Samo ići.

Ići unapred.

Ići unazad.

Ići levo.

Ići desno.

Ići u krug.

Samo ići.

Ne posustajati.

*Sve
što imam
je ovaj smotuljak
misi,
nešto plavo,
nešto zeleno,
tri para očiju,
jedne mačije,
čekaju me
u hladnom
vazduhu.*

Jedan zakasneli odgovor

*Dragi Peter H.
(ako je to zaista tvoje ime),
jedino
što ti mogu reći je
da je najveća
brzina ona
kojom strahovi
oprez i navike
razdvajaju
slučajne prolaznike
što nas čini
još manjim
pod ovim
beskonačno sivim
nebom.*

*Gledajući šljivu neba
kako treperi
na oštricama krovova
ugledaš košticu
samodovoljnog univerzuma
u kome
svako čekanje
nada
i svaki strah
postaju besmisleni
i samo vreme
oštri zube
u ritmu ovih misli
što dobuju
o prozor.*

*Stvari
bez lica
lica
bez imena.
Sve su to
samo kapi
što plove
kroz noć.*

*Tamo gde sam ja
nebo je beskućnik.
Znajući jedino istinu
ono se potuca
od oka do oka
sejući zlatni prah
zaboravljene svetlosti
po zemlji bez senki
po imenu bez glasa
po nama koji smo
ni živi ni mrtvi.
Zato mi i ne hodamo zemljom
već po plaveti
što se razbila
o zatvorena vrata
naših srca.*

O mogućnosti

O mogućnosti

da Svet ne bude kukavičije jaje

da se zatvore zaglavolja arhaičnih snova

da boje što ih naplavljuje jutro

prestanu da budu nepoznate

da bespovratno zaboravimo

da prepoznamo

da ne budemo zatočnici

jedine preostale

mogućnosti potpunog izbavljenja.

Civilizacija

*Sve što su izgradili
izgledalo je
nekako usamljeno
u svojoj uzaludnosti,
onoj besmislenoj uzaludnosti
odbačenih predmeta,
cveta u zori
večite pustinje.*

*Veće od stvari samih
žive njihove senke
davnog sna o moći,
putu bez lutanja,
sreći bez kraja
u čije ime podižem
ovaj nedostojni hram.*

Smisao

*Sve to
nije važno.
Janus, Milton, Odisej,
snovi, civilizacije,
prašnjava imena.
Eno je,
ružičasta kuća
na kraju ulice,
sumrak je umiva
nestvarnom svetlošću.*

Sadržaj

Čekanje	9
Postoji negde	10
Nosio sam	11
U godini povratka	12
Usporena opažnja	15
Zaista	16
Pojavila se	17
Sreća	19
Čudno je	20
Gledala sam te	22
Na reci	23
Suviše sam ogorčen.	24
Omaž tridesetim	25
Point break	26
Harmonija haosa	27
Ja sam onaj	28
Put	29
Čekao sam	30
Gde je sada	31
Nepoznatom	32
Tišina, čekanje	33
Plava pesma	34
Imala je	35
Imam	36
Slika.	37
Živeo sam	38
Sve	39
O rečima	41
Volim reči.	42
Ova prašina.	43
Reči	44
Poezija	46
Glas putuje	47
Postoji nešto	48
Obična pesma	49
Kombinacija	50
Pesma	51
Ne mogu	52
Kroz moju ruku.	53
Reči su lepe	54

<i>Manifest</i>	55
<i>Odgovor</i>	56
<i>Dugo već</i>	57
<i>Između svih.</i>	58
<i>Sada.</i>	59
<i>Sve i ništa</i>	61
<i>Iluzija</i>	62
<i>O izvesnosti</i>	63
<i>O obmanama</i>	64
<i>Ono najbolje</i>	65
<i>Na slici</i>	66
<i>Sklopi oči i pusti</i>	67
<i>Recept</i>	68
<i>Za one</i>	69
<i>Za ovu kišu</i>	70
<i>Tišina</i>	71
<i>Mislim</i>	72
<i>Važno</i>	73
<i>Ne pišem</i>	74
<i>Šta</i>	75
<i>Lice</i>	76
<i>O savršenoj simetriji besmisla</i>	77
<i>Sve</i>	78
<i>Jedan zakasneli odgovor</i>	79
<i>Gledajući šljivu neba</i>	80
<i>Stvari</i>	81
<i>Tamo gde sam ja</i>	82
<i>O mogućnosti</i>	83
<i>Civilizacija</i>	84
<i>Smisao</i>	85

Oude	46
Gusti miris lipa	47
Dok čekam	48
Dvoršće	49
Oblaci	50
Dvadeset i prvi vek	51
Budenje zombija	52
Voznja	53

3	Samoca
4	Samoca
5	Kiša
6	Čula sam
7	Ulica
8	Flamingo i Turgo
9	Beleska iz hodnika
10	Tudina 1
11	Tudina 2
12	Ove reči
13	Bilo bi lepo
14	Susret
15	Slika
16	Postoji nešto
17	U prolazu
19	Leto
20	U zlatnoj travi
21	Leto se otvara
22	Sijesta
23	Ovo su lenji dani
24	Na kiši
25	U srcu leta
26	Ono nešto
27	Volim ove reči
28	Put, jezik
29	L'été indien
30	Podne
31	Vrućina
33	Svet.
34	O istini
35	After all
36	On, bilo ko
37	Grle se
38	Sve
39	Cortazar
40	Na fotografiji
41	Plavog okovratnika
42	Sećanje na dame kada je svet goreo.
43	Alfa i omega
44	La Guerra
45	Moglo bi biti

U mojim očima
putuje kiša
slučajni predeli
Avala bez tornja
mumificirani psi
zure sa ograda
u muklom svetu
samo me još
trava pozdravlja
većtim osmehom

Naunki su
svoje košuljice jutros
i ovo ih sada
na spećenom blatu
Smederevskog puta
Sve
čemu su ih učili u školama
ne važi Oude
ulaznice
za jedan Novi svet
dok Sunce
bezumno przi
iznad kafane
Vizantijska

Skoro

Ne vidim

Da čitam

Da pišem

Nema struje

Treba mi

Nešto živo

Poezija

Velike tuge

U malim recima

Vatrena konjica

juri

preko neba

Ko li će stići prvi

Sada

kada je već izvesno

da je kraj blizu

Sada

kada se oko oluje otvara

Dvorište

Devojčica

sedi

na stepeništu

Maslačak

leti

Pašmanskom ulicom

Uzbuna je

Dok čekam
na zvuk sirena
za vazdušni napad

Proleće
meko miriše
u noći

Smrt
Elze Šiler
skuplja mi se u grudima

Mesec
treperi nadannom
crvenom svetlošću

Dok čekam
na zvuk sirena
za vazdušni napad

Gusti
miris lipa
dok sedimo
u blagoj noći
puštaš radio
i on kaže:
U Beogradu je
22 stepena
i vazдушna opasnost

Oude
gde bi sve moglo biti
kao i drugde
ali nije

sve zelenuje

lišće je

iz dana u dan

Ipak

ali nije

kao i drugde

proleće

Moglo bi biti

ali nije

kao i svaka druga

kisna

Mogla bi biti

ali nije

kao i svako drugo

mesto

Moglo bi biti

Na lice
stavljam boje
kada je sve ono
što je ostalo
od Civilizacije
ova kutijica
Zlatnog i zelenog
praha
koji posipam
po sebi

Padajnu reci

Padajnu bombe

Padajnu glave

Padajnu gradovi

Padajnu noc

Padajnu kisa

*Sećanje na dane kada je svet goreo.
Kao i sada, kao i uvek.*

Planovog okovratnika

Ptica

stoji u snegu

Sanjam

da ću je videti

kao Opomenu

kao Zelju

kao Znak

oči joj se smeše

Ipak zna

za mrtve ribe

u čaši vina

Pravilan

niz zuba

Ipak zna

za dzinovsku rukavicu

neba koje guši

Maskara

na trepavicama

Ipak zna

za tugu

što se kotrlja sa mora

Ako želiš da je vidiš

ne gledaj je

Mozda je

moglo biti

da se Zemlja

nije okretala

prebrzo

Da sam bila

onakva

kakva nisam

Da si bio

onakav

kakav nisi

Da ne idemo

u mesto

zvano Kindberg

Putem

sve bolje i bolje

placenih poslova

Što sam ikada

želela od tebe

bio je osmeh u proleće

prašina leta

kiše jeseni

ime koje se piše u snegu

Grle se

mekim rukama od somota

Kako mi

nećemo nikada

Ne znaју za strah

želju i obzire

Jedan do drugog

naši kaputi na ćiviluku

On, bilo ko

Na desnoj ruci

nosio je

znak večnosti

Nije mislio o tome

Nije mislio

Lagao je

After all

Bio je na večeri

Sa ambasadorom

Sa ambasadorovom ženom

Smejao se

Voleo je

Mrzeo

Zaboravio je

da će umreti

O istini

Istina je

ono što je napisano

Istina je

ono što je pročitano

Istina je

ono što smo sačuvali

Set

Nekuda

Voze se

Ljudi čute

Autobus klopava

Vrućina

Pod Suncem

Stoji

Čovek

Sam

Podne

Ovo su

hlební dami

Sunce je

sve zagasitiye

! lišće se

oglašava govorom

Zivot

i smrt Leta

bačajn

jednu senku

Reč

Jabuka

Otvora se

Kao nebo

Pogled

Kao brzina

Niz vetar

Volim ove reci
jer ih ne mogu
ponovo
izgovoriti
Rasute
u vremenu leže
kao maline
na Smederevskom putu

Allen Ginsberg

vetar u ušima

danas sam

čitala Bukovskog

i sviđa mi se

tako je

beznažno tužan

kao mačka

crna

na suncu

u Pašmanskoj ulici

samo na tren

samo u prolazu

da smo tu

stalno nas podseća

Zelena večnost

raste trava

U srcu leta

Na kiši

vrabac

stoji na zici

Mozda sam

taj vrabac

ja

Ovo su

lenji dami

Leto se

ponekad javi

brujanjem tišine

Osecam sebe

i puštam

da me nosi vetar

Soba

Izmišljanjani reči

koje mirišu

na voće

Vazduh se

lepi

za taovanicu

Toplo je

Leto je

zri u mom srcu

Beloputa dinja

kao ruža

otvara

Leto se

*U zlatnoj travi
belooki dečak
jede maline
Došlo je
Leto*

Leto

Zřiva sam

Proleče je

Dřvo

Smeši mi se

U prolazu

Postoji nešto
u lepjivom zelenilu
mladog lišća
u mirisu ručka
nedeljom
u pustoj ulici
u stvarima drugim
koje bi mogle
biti svuda
i nigde
Kesten je cvetao
Podseća me na kucu

Ona je plava

kao samoca

I crna

kao leto

Mozda cu je sresti ovde

Nikada je nisam videla

Ipak

prepoznacu je

Trázim

Jednu sliku

za Samocu

Oscám

I ona negde

trázi mene

na aprilskom suncu

i ove mude

jezikom vetra

govorim samo

Ipak

napisati nešto na španskom

danas

Bilo bi lepo

Ove reči su

od tišine

i prljave vode

što teče ulicama

Nosi ih vetar

i muzika s' radija

ponekad

kad si sam

Zarobljena sam

ćutanjem

Ovde se

svešta pale

i Sunce izlazi

kao i drugde

samo je tišina tvrda

i nema

kao zid

Pogledala sam nebo

U trenutku

videla sam jednu zemlju

koja je San

Gledam ponovo

Ne vidim

Grad tone u mrak

Zatvoreni prozori

Pogrešni ljudi

prolaze hodnikom

Neko kaže:

Pustinja je

stilska figura

za život

Kisa

Prozori

Dva para očiju

Nemertljivo udaljena

Gledaju se

Ulica

Monstrum!

Obučeni u kapute

Greškom

Imaju ljudska lica

Greškom

su tu

Greškom

smo tu

Solennad

kako se piše

Htedoh da je pitam

na španskom

kako pzu

neku devojku

Čula sam

Kada nisi Tu

Izgnanstvo

Samoća

Samoča

(1995-2000)

Pesme da bi se dočekalo leto

Ivanka Božović

